

2016/2017-es tanév I. szám

Üdvözlét az olvasóknak

Sziasztok!

A 2016/2017-es tanév őszi számát
lapozgatjátok.

Első számunkban a szeptembertől decemberig
tartó eseményeket vesszük számba, ezen kívül
iskolatársaink fogalmazásait olvashatjuk.

Ha ti is kedvet kaptatok az íráshoz, keressétek
tanáraitokat, hogy közölhessük alkotásaitokat,
verseiteket, rejtvényeiteket, akár
regényrészleteiteket is! Külön örülnénk a
szalonképes aranyköpéseknek is a feleletekből,
dolgozatokból...

Kellemes időtöltést kívánunk!

A tartalomból:

Tanévkezdés

Sóstó

Diákönkormányzat

Papírgyűjtés

Október 6.

Október 23.

Halloween-buli

Interjúk

Nemzetiségi hét

Munkáitokból válogattunk

Szemfüles – a Paksi Bezerédj Általános Iskola lapja
2016/2017-es tanév I. szám
Paks, 2016. december 12.

A szakkört vezeti: Juhász Veronika
Az I. lapszámot szerkesztették:
Arnold Botond, Donkó Kata, Frics Kamilla, Pécsi Nóra, Sáfrány Döme, Takács Gyöngyi

A lap címének rajzát Bencze Barnabás készítette.

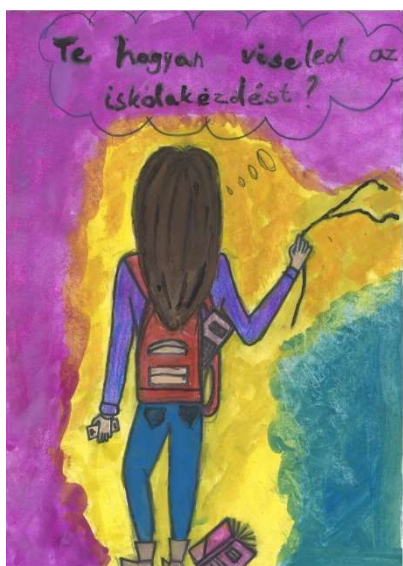
Hogyan éljük túl a tanévkezdést???

Feltételezem, mindenki csak lassan tér magához a nyári szünet után, még mindig a koktélok járnak az eszünkben, ami - lássuk be - sokkal érdekesebb, mint a tanévkezdés.

De szeptember 1-jén idén is elkerülhetetlenül megkezdődött a tanév. Ki könnyebben, ki nehezebben vette ezt az akadályt, főleg utóbbiaknak szól kis gyűjteményünk arról, hogy is éljük túl a kezdeti nehézségeket.

Íme, néhány tipp, hogy mindenkinek sikerüljön túlélni... (Persze nem kell az összeset komolyan venni...)

- Év elején ülj a legjobb barátod mellé!
- Ha esetleg ültetés lesz, és olyan mellé ültetnek, akit nem annyira kedvelsz, hangoskodjatok órán és valószínűleg 2 héten belül el fognak ültetni. Ha mégsem, akkor bocs a büntetésért...)
- Bújjatok el Narniába!
- Kapcsold ki az ébresztőt!
- Ne sírj, túl leszel rajta! De komolyan, az első hónap mindig nehéz, de idővel megszokod. Vagy nem... Általában a nagyon sok tanulnivaló okoz problémát, amikor egy kicsi idő sincs gépezni... akarom mondani olvasni! Erre mást nem tudsz kitalálni, csak azt, hogy oszd be az idődet. Persze ilyenkor is van, hogy spontánnak kell lenni...
- Dobd fel a napod! Például kezd a napot a kedvenc zenéddel (hogy ne zombiként menj iskolába).
- Akár a tancuccaidat is feldobhatod különböző rajzokkal, díszítésekkel. Persze ezt főképp a füzetekre értem, nem a könyvekre, mert megeshet, hogy némely tanárnő/tanár úr nem fogja értékelni a munkásságodat.
- Nem utolsósorban pedig az agyadat ne hagyd otthon, mert akkor rajtad az előbb felsoroltak sem fognak segíteni.
- Ha mégsem váltak volna hasznodra az előző praktikák, akkor nincs más hátra, mint számolni a napokat szünettől szünetig. Ami biztos: lesz jövőre is nyár!

Sóstó

Aki már volt Sóstón táborozni, az tudja... Aki még nem, az majd megtudja... A sóstói tábor az egyik legjobb dolog az általános iskolás élet során. A sóstói tábor fogalom Csöpike nénivel, a tisztasági versennyel, pókokkal, éjszakai horgászattal, lufitáncsal, szépségversennyel, hajókirándulással és sok-sok egyéb élménnyel. Visszaemlékezésképpen álljon itt egy levél és néhány kép - mindegyik magáért beszél.

A sóstói tábor egyik –mert nagyon sok volt- legjobb része az otthonra címzett levél megírása volt. Most ebből olvashattok egy részletet:

„Most hétfő 13.37 van. Csendespihenő.

Mint tudjátok, tegnap érkeztünk meg a táborba - ami sokkal jobb állapotban van, mint amire számítottam- és el is lettünk helyezve a szobákban. (...) Szóval igen, megérkeztünk, beköltöztünk, felfedeztük a tábort aztán elmentünk felfedezni a „várost”. ☺ Lementünk a Balatonpartra, ahol olyan szinten fúj a szél, hogy aki elég közel merészkedett a vízhez (voltak ilyenek), annak le is volt tudva az esti zuhanyozás. Miután kellőképpen átfagyunk, elindultunk visszafelé és bementünk egy ABC-be meg ajándékboltokba. (...)

Visszavánszorogtunk a táborba, megvacsoráztunk aztán jött a táncverseny. (...) Mikor ezzel végeztünk, lehetett választani: meccset nézel vagy mész fürdeni. Én fürödtem. (...)

Viszont kezd nagyon elfáradni a kezem, úgyhogy a többit inkább majd személyesen vagy telefonon mesélem el.”

Sziasztok! ☺,,

Ezen kívül még rengeteg nagyon jó része volt a tábornak, de azt majd más megírja (remélem).

Frics Kamilla, 7.a

Köszönet a fotókért
Sáfrány Szilviának

Csöpi néni díjat kapott

Iker Lászlóné, *Csöpi néni*, nyugdíjas pedagógus, a sóstói tábor lelke ...
Az október 23-i városi ünnepi esten vehette át a Pro Urbe emlékérmét,
melyet a város kulturális és társadalmi tevékenységéért adományozott
neki.

Gratulálunk!

A sóstói tábor legjobb, legszorgalmasabb lakói minden évben jutalomban részesülnek. Akik egész héten jól viselkedtek, szívesen segítettek, aktívan részt vettek a versenyekben, azok idén gokartozni mehettek Siófokra. A képek is azt tanúsítják, hogy igen jól érezték magukat 😊

A heti legjobbak, akik megérdemelték az extra bulit 😊

Diákönkormányzat

Ahogy minden tanév elején, így idén is megválasztották az osztályok a Diákönkormányzat képviselőit, akik szeptemberben már meg is tartották első gyűlésüket. A Diákönkormányzat elnöke ebben az évben a 8.a-s Kápolnás Zsófi lett, de ügyes-bajos dolgaikkal, ötleteikkel rajta kívül bátran keressétek osztályotok képviselőit, vagy Juhász Vera nénit, aki az eddigi évekhez hasonlóan, idén is segíti a DÖK munkáját.

A DÖK tagjai a 2016/17-es tanévben:

Gyöngyösi Adél 5.a

Szivós Tamás 5.a

Pécsi Nóra 5.b

Takács Áron 5.b

Péri Petra 6.a

Sánta István 6.a

Domonkos Benedek 6.b

Kánnai Balázs 6.b

Arnold Botond 7.a

Pintér Áron 7.a

Farkas Panna 7.b

Horváth Vanessza 7.b

Kápolnás Zsófia 8.a

Kohl Zsanna 8.a

Kiss Réka 8.b

Lakner Hajnalka 8.b

Papírgyűjtés

Az idén szeptember második felében zajlott a papírgyűjtés, így már a tanév kezdetén egy nagyszerű közösségi élménnyel lehettünk gazdagabbak. Nem mellékesen megfigyelhettük, ki mennyire szorgalmas (vagy éppen nem), ha az osztályáért kell tennie valamit.

Nagyon szép időnk volt ezen a napon, így az alsósok őszi túrája is nagyszerűen sikerült.

A végeredmény önmagáért beszél: ismét szép mennyiségű papír, 22663 kg gyűlt össze, ennek köszönhetően több mint 500.000 Ft-on osztozkodhatnak a felsős osztályok.

Az eredmény elhangzott a sulirádióban illetve olvashatjátok a faliújságon is. Ha valaki mégis lemaradt volna az információkról, itt vannak a pontos számok:

I.	hely	5. a osztály, 4057 kg
II.	hely	5. b osztály, 4037 kg
III.	hely	6. a osztály, 3379 kg

IV.	hely	8. b osztály, 2786 kg
V.	hely	6. b osztály, 2407 kg
VI.	hely	7. b osztály, 2146 kg
VII.	hely	7. a osztály, 1776 kg
VIII.	hely	8. a osztály, 1616 kg

Itt pedig néhány kép, ízelítőül a nap hangulatából:

A győztes osztályok idén is az ötödikesek voltak, ezért az ő beszámolóikból, meséikből válogattunk néhányat. És hogy miért győztes osztályok? Legtöbb papírt az 5. a gyűjtötte, a legtöbb pénzt viszont az 5. b kapja, hiszen nekik volt több a drágább kartonból/újságpapírból, így mindkét osztály győztesnek mondható.

Mindenkinek gratulálunk, a jövő tanévre is hasonló szép eredményeket várunk!

Mese az első papírgyűjtésről

Egyszer volt, hol nem volt, volt még a Dunán is túl, volt egyszer Pakson, a Bezerédj Általános Iskolában papírgyűjtés.

Azon a reggelen nagyon nehezen keltem. Odaértem a suliba és olyan nagy körforgást láttam, hogy illet szerintem még az ükapám se látott. Hozott mindenki sok-sok papírt. Ez a szorgalmas kis osztály az 5. a osztály volt.

No, egyszer azt mondta Zita néni, hogy menjünk el szerencsét próbálni. Hát, néhány gyerek elment a tanárnő házához egy talicskáért. Egy másik csapat pedig elballagott Dávidék házához egy másik taligáért. A többi gyerek ott maradt és alkotott egy csipet-csapatot, akik segítettek Gabi néninek és Zita néninek. Köztük voltam én is.

Néhány fiú, mikor már elfáradt, bement, kihozott egy labdát és lábtengőztak. Közben eltelt pár óra és a szerencsét próbáló gyerekek sok-sok papírral tértek vissza. Mindenki elfáradt, jólesett a finom ebéd.

Ha a gyerekek el nem fáradtak volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Büttl Márton, 5.a

Mese az első papírgyűjtésről

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Adél nevezetű lány. Ez a lány, vagyis Adél, túl az Óperencián egy kis városban élt, amit úgy hívtak, hogy Paks. De mindegy is, mert Adél most lett 5.-es és az köztudott tény, hogy a felsősöknél minden évben papírgyűjtés van.

Adél már 7.40-kor a suliban volt, ilyenkor nincs tanítás, tehát egyértelműen felkelni is egyszerűbb volt. Délelőtt 9.45-kor Adél és a barátai már a boltokat járták talicskával és kéregettek még több papírt. Nem mintha nem lett volna már elég, de erről az osztályról tudni kell, hogy nagyon mohó osztály volt. Hogy minek a papír? Hát mert a papír=pénz, a pénz= osztálykirándulás, az osztálykirándulás= boldog osztály!

10.50-re vissza is értek az iskolába és kezdődhetett a munka. Hogy mit értek munka alatt? Hát a mérlegelést, söprést, pakolást és így tovább. Ez ment 12.45-ig, utána haza lehetett menni. Amikor Adél hazaért, visszagondolt arra a hetedhét országnyi területet elfoglaló papírra és kirázta még a hideg is, de attól még szép napként könyvelte el.

És boldogan élt, míg meg nem halt, ha nem hiszed, járj utána!

Gyöngyösi Adél, 5. a

Papírgyűjtés

Már vártam ezt a napot, mert ez volt az első papírgyűjtésem. Előre megbeszéltem a mamáimmal, hogy készítsék elő a papírt.

Mikor fél nyolckor beléptem az iskola kapuján, különös volt, hogy az osztálytársaim már nagyban hordták a csomagokat. Nem sokkal ezután megérkeztek a barátaim is, és elindultunk a talicskákkal az előre felkutatott lelőhelyekre. Sok helyen jártunk, voltunk a Halász utcában, a nagyszüleimnél, Márk nagyszüleinél, az Arany János utcában, és Dominik papájánál, a Kalap utcában. Felváltva toltuk a papírral megrakott talicskákat. Közben nagyokat neveltünk, jól éreztük magunkat. Remélem sikeresek voltunk, és jó helyezést értünk el az osztályok közötti versenyben.

Igazán élveztem ezt a délelőtti, jó élményekkel gazdagodtam.

Péter Ákos, 5.b

Milyen volt...?

Nagyon tetszett nekem a papírgyűjtés. A fárasztó mulatság 2016.09.23-án volt. Nyolc óra tíz perckor indultunk, még céltalanul. A csapat tagjai: Lilla, Patti, Domi és én. Először felszedtük Dominika kocsiját. Utána a piacon keresztül elmentünk Lilláékhoz. Megpakoltunk kettő talicskát, meg egy nagy szatyrot. Majd visszamentünk a suliba, lerakodni. Kicsit pihentünk; később felmentünk az Öreghegyre, Pattiékhoz. Ott egy kicsit körbenéztünk, beszélgettünk. Végül bepakoltunk a talicskákbá és szinte gurultunk lefelé a lejtőn a sok cuccal. Mikor leértünk, kiraktuk a jó sok papírt és takarítottunk. Nagyon kifáradtam.

Elmentünk ebédelni. Szerencsére finom kakaós csiga volt az ebéd, ami után mindenki hazamehetett.

Sokkal fárasztóbb volt, mint hittem, hogy lesz!!!

Pécsi Nóra, 5.b

Ünnepünk iskolai keretek között

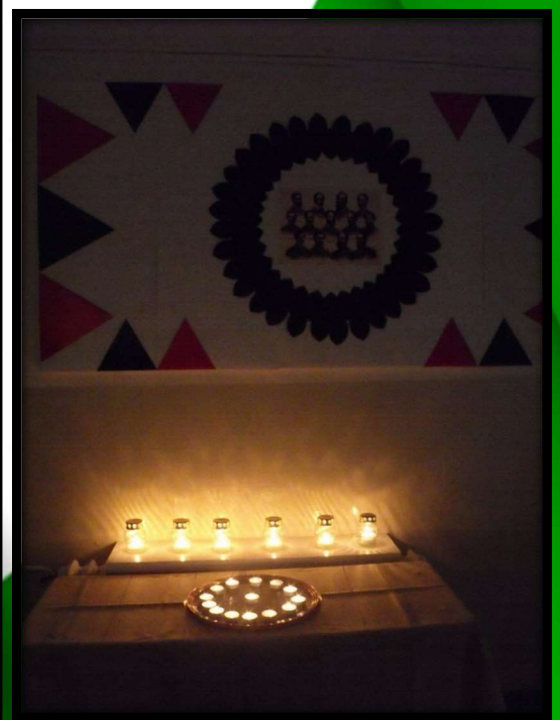
Hagyományainknak megfelelően idén is megemlékeztünk az aradi vértanúkról valamint az 1956-os forradalomról.

A stúdiósok és a rádiós szakkör tagjai is szépen felkészültek a műsorra, köszönjük valamennyi szereplőnek, Eszter néninek, az iskolai énekkarnak és Marika néninek. A dekoráció idén is Györgyi néni keze munkáját dicséri, a diákönkormányzat tagjai pedig a gyertyagyújtással emlékeztek hőseinkre.

Az 1956-os forradalomra iskolai keretek között minden évben a nyolcadikosok segítségével emlékezünk, hiszen történelemből még csak ők közelítik meg tanulmányaikkal az adott korszakot. A műsor idén is nagyon színvonalas volt, köszönjük Andi néni és Aranka néni munkáját, az énekkar és valamennyi résztvevő diák szereplését.

Halloween-buli

Az idei tanév első buliját a Halloween - naphoz kapcsoltuk. Az osztályok előzetes feladatokat kaptak, töklámpást faragtak, feldíszítették a tantermeket és igyekeztek minél többen jelmezbe bújni a délután során. Ezt követte a zene és tánc, valamint a megérdemelt jutalmak kiosztása. Idén a „leghalloweenesebb osztály” címet az 5. a nyerte el; a „legrémesebb rém” Farkas Panna lett; a „legtökösebb osztály” pedig a 7. a, akik tökfaragásban (is) jeleskedtek.

Bemutatkoznak új tanáraink

Az idei tanévtől két új pedagógussal bővült a tantestület Pánczél István és Laszlóczki László személyében. Ismerkedjete meg velük közelebbről az alábbi interjúk segítségével!

Pánczél tanár úr, milyen tantárgyakat tanít nálunk?

Matematika és informatika tárgyakat tanítok különböző évfolyamokon és csoportokban.

Hol dolgozott, mielőtt iskolánkba került volna?

Tolnán, a Sztárai Mihály Gimnáziumban dolgoztam az elmúlt évek során.

Mennyiben más az általános és a középiskolás korosztály tanítása?

Elégé más a kettő. A gimnáziumban nincs annyi fegyelmezési probléma, illetve a diákok komolyabban veszik a tananyagokat is. Nyilván ez a továbbtanulási szándék miatt alakul így, ők már komolyabban gondolnak a jövőre, főiskolára, egyetemre készülnek.

Mikor kezdte pályafutását?

1977-ben, akkor még képesítés nélküli pedagógusként. Azóta folyamatosan tanítok.

Mesélne néhány szót a családjáról?

Pedagógus dinasztiából származom, szüleim és két nővérem is tanár. Két gyermekem van, a fiam szoftverfejlesztő, lányom pedig történelem és pedagógia szakos bölcsész és középiskolai tanár, tehát ő is folytatja a családi hagyományt.

Szereti, amit tanít?

Természetesen igen, másképp nehéz is lenne csinálni.

Mivel foglalatoskodik szabadidejében?

Szeretem tartalmasan tölteni az időt, ebbe belefér egy-egy jó film, a zene (kedvenceim a rock és a metal), illetve rendszeresen futok, hetente 4-szer, alkalmanként 9 km-t.

Köszönjük a válaszokat!

Laci bácsi, miért pont a tanári pályát választotta?

Sajnos nem volt üresedés a pénzügyminiszteri poszton. De komolyra fordítva a szót: egyrészt nálunk ez családi hagyomány, másrészt pedig a középiskolás és egyetemi éveim alatt nagyon megszerettem az angol nyelvet. Ezért úgy döntöttem, hogy tanárként megpróbálok irányt mutatni a jövő generációjának.

Milyenek az első tapasztalatai?

Igazából nagyon vegyesek. Furcsa volt az első néhány nap, de sikerült megszokni a régi-új környezetet.

Hogy érzi magát az iskolában?

Kiválóan, hiszen én is ide jártam, ismerem minden szegletét. Jó érzés elsétálni a vitrinek mellett, ahol többek között az én szépírásfüzetem is virított. Péntek reggeli ügyeletem alatt néha benézek a tornaterembe is és mindig eszembe jut, hogy mekkora gólokat rúgtunk testnevelés órákon.

Szeret sportolni?

Igen, a sport az életem szerves része. Labdarúgó játékvezetőként is tevékenykedem, ezért rendszeresen futok. Mindenkinek ajánlom a sportolást, legyen szó bármilyen mozgásformáról.

Mivel tölti a szabadidejét?

Vártam már egy költői kérdést... Mostani aktív szókinccsemben sajnos ez a szó ritkán fordul elő. Ha mégis úgy alakul, biztosan futni megyek, megnézek egy meccset vagy valami szórakoztató irodalmat olvasok.

Vannak most olyan kollégái, akik korábban tanították. Nem furcsa ez?

Többen is vannak, konkrétan a fél tantestület. Egy kicsit furcsa. Néhány éve még kopognom kellett a tanári ajtaján, most pedig kollégaként sétálok be oda, ahol készséggel segít mindenki, legyen szó bármilyen dologról.

Milyen élményeket szerzett a nyáron?

Sikerült a nyaramat az Amerikai Egyesült Államokban töltenem, ahol csodálatos dolgokat láttam: Grand Canyon, Niagara-vízesés, Nevada-sivatag, Los Angeles, Las Vegas, New York, Albany és még sorolhatnám a kevésbé ismert, de annál érdekesebb helyeket. Rengeteg embert ismertem meg és emellett az angoltudásomat is sikerült csiszolnom.

Ön szerint diáknak vagy tanárnak lenni jobb?

Mindkét „oldalnak” megvan a maga szépsége. Abban biztos vagyok, hogy a diákévek minden percét ki kell élvezni. Tanárként pedig az csúcs, amikor a diáknak leesik, hogy mi mit is jelent, megért egy összefüggést és egy hangos „Aha!” hagyja el a száját. Bennem ekkor tudatosul, hogy megéri a fáradozás.

Szereti azt, amit tanít?

Igen, ez nem is kérdés. Az idegen nyelv olyan, mint egy eszköz. Minél több van belőle az embernek (minél több nyelvet tud), annál jobban megismerheti a világot, barátokat szerez, számára addig ismeretlen kultúrákat ismer meg és milliónyi élményben lesz része.

Köszönjük a válaszokat!

Iskolánk tanulói lelkesen csatlakoztak a „Legyen minden mentőautóban plüssmaci!” akcióhoz. Közel 30 mackót juttattunk el a gyűjtőpontra, a Pákolitz István Városi Könyvtárba, ahonnan a mentősökhöz kerültek a macik.

Mindenkinek köszönjük a segítséget, jó szándékot!

Nemzetiségi hét

November 9-11. között került sor idén a már hagyományos nemzetiségi hétre. A német nyelvet tanuló diákokra ebben a tanévben is érdekes programok vártak: volt fánk sütés és tánc ház, egész napos kirándulás illetve Márton-nap alkalmából lámpás felvonulás a Duna-parton. A kirándulás során két Baranya megyei falut látogattunk meg: Feked és Somberek is főként svábok lakta település.

„A német nemzetiségi hét csütörtöki napján elmentünk kirándulni Fekedre és Somberekre. (Feked 200 fős falu, Sombereken körülbelül 1700-an élnek.) A buszon Anna, Kamilla, Adél és én ültünk leghátul. Úgy egy óra múlva megérkeztünk Fekedre. Először a templomot néztük meg, ahol elmesélték nekünk a falu történetét. A templom után elmentünk egy tájházba, ott egy sváb tájházat tekintettünk meg. Kiderült, hogy a konyhában (in der Küche) voltak az emberek napközben, mert csak ott volt fűtés.

A gyerekek, amikor már nagyobbak voltak, a lányok a nagymamával, a fiúk a nagypapával aludtak. Amikor még kisebbek voltak, akkor pedig az anyával.

Megnéztünk egy szobát, amit tiszta szobának (saubere Stube) hívtak. Ezt a szobát csak akkor használták, amikor vendégek jöttek, esküvő volt vagy meghalt valaki (ott ravatalozták fel a halottat). Fekeden összességében ezt szűrtem le lényegnek.

Miután elindultunk Fekedről, úgy negyed óra múlva már meg is érkeztünk Somberekre (Schomberg). Megnéztünk egy tájházat (Heimatmuseum), ahol mindent elmondtak, amit Fekeden is, de ezen kívül megtudtuk azt is, hogy állatokkal (mit Tieren) gazdálkodtak, a ló volt a legértékesebb állat. Megtudtuk, hogy bent a házban nem volt fürdőszoba és WC, hanem éjszaka éjjeli edénybe intézték a dolgokat. Nem vasaló volt, hanem fából készült, recés dologgal (mángorló) vasalták a ruhákat. Itt megtudtuk, hogy a menyasszonyi ruha megváltozott a második világháború után: előtte fekete volt, a menyasszony almát tartott a kezében, a fején pedig koszorú volt. A második világháború után a ruha fehér volt, a menyasszony virágcsokrot tartott, a fején pedig fátyol volt.

Az asszonyok, ha meghalt a férjük, nem házasodtak újra és hátralévő életükben végig fekete ruhában jártak.

Ezután elmentünk a prérházba (Presshaus), kiderült, hogy ott készítették a cipőket és ott szórakoztak az emberek. Amikor ezzel végeztünk, elmentünk egy tanösvényre, ahol állomások voltak, minden állomás tábláján egy betű állt. Ha összeolvastuk a végén a betűket, Schomberg volt a megfejtés. A legérdekesebb szerintem a második állomás volt, ahol megtudhattuk (és ki is próbálhattuk), hogy az emberek mindenféle eseményhez külön harangszót használtak (temetés, tűz, esküvő stb.).

Amikor itt is végeztünk, elindultunk visszafelé, haza. Nekem tetszett a kirándulás, csak az nem, hogy nagyon hideg volt. Remélem, jövőre is megyünk valahova.”

Frics Luca, 5.a

Munkáitokból válogattunk

„Dunakömlődön, az ország
közepén élek,
amiről most nektek regélek.
Szebb napokat is látott a falu,
amikor megjelent Bottyán urunk.
De, még korábbra ha
visszanyúlok,
szinte látom, ahogy nyüzsög a
Lussonium.
Az utakat lovak hada járta,
s itt maradt a császár lába.
A levegő tiszta, ezt az imsósi
erdő biztosítja.
Télire megsokasul a hóbortos
snowboardosok hada,
forralt bort készít a Szabó Palya.
Dunakömlődön, az ország
közepén élek,

amiről most nektek regélek.
Régidőkben munkás kezek
sokasága,
s megépült a Bottyán-sánc.
Sánc-hegyen régészek ástak,
s előkerült Claudius bronzlába.
Voltak tyúkjaink, amíg kutyánk
nem lett,
a kutya lekölykezett,
s a tyúkok száma egyjegyű lett.
Kerékpárút nincs,
egy vágyálom marad évtizedek
óta.
Minden gyerek hoppon,
a biciklink meg papáéknál
Pakson.”

Szerémi Dominika, 5.b

Egy tinédzser naplójából

Hát igen, ez a vég. Elkezdtem naplót írni. Ha ezt Zsófi megtudná, megnyuvasztana. A legjobb barátnőm nem annyira értékeli a naplóírást, ahogy eddig én sem. De úgy gondoltam, jó móka lenne vissza- visszaolvasgatni majd később.

Szombaton első dolgom volt elmenni, jó, igazság szerint feltúrni a város összes papírboltját. Míg végül találtam egyet! De hogy milyen... És nem, ezt nem lelkesen mondom, mivel ez a napló puha, szőrös és rózsaszín! Már elgondolkodtatott, mi lenne, ha fognék egy borotvát és az egészet leborotválnám, megszabadítva szegény naplót a bundától. Az elején egy stoptábla méretű felirat díszeleg, amin idézem: „Egy tinédzser naplója” írás látható. Az oldalán egy hatalmas túlsúlyos lakat csörömpöl, felferve az egész házat. De a napló kinézetét hagyjuk, nem tehet róla szegény, térjünk rá inkább a napló tulajdonságaira, rám.

Őszintén szólva fogalmam sincs, hogy kéne belekezdenem a bemutatkozásba, mivel 16 életévem alatt nem írtam még naplót és nem is vágyakoztam rá kifejezetten. De úgy gondoltam, ahogy már fentebb említettem, jó lesz majd visszatekinteni a naplóra mint egy emlékkönyvre.

A kinézetem átlagos, szőke hullámos haj, nagy fekete keretes szemüveg, ami –hogyan is szokták mondani?– megfelel a mai trendnek. Pisze orrom körül szeplők helyezkednek el, és igen, ebből az süt le, mintha egy lennék a télapó manói közül. És ennek a magasságom is megfelel. Másodikos vagyok a gimiben és nem vagyok valami oszlopos tagja az osztálynak, se az egész iskolának. Az emberek strébernek tartanak, pedig nem tudnak rólam semmit. Őket és engem egy üvegfal választ el, látom és hallom őket, de nem engedek be senkit és semmit. Nem mintha sokan próbálkoznának.

Az iskolában az idő lassan vánszorog előre vagy inkább hátra, ki hogy nézi. Most kezdődött csak az év, pontosan november van, de mintha 10 éve itt szenvednék arra várva, hogy valaki kiszabadítson, és –ha kérhetem– fehér lovon érkezzen...

Holnap megint mehetek iskolába a szokásos tempóban, a szokásos utamon. Minden ugyanolyan lesz, érzem. Na, viszlát, rózsaszín rém, ami most mintha csillogna is. Talán egy kis csillámpor is kerül rá...

1. fejezet

Na jó, tévedtem, nagyon-nagyon tévedtem. Csak úgy fröcsög belőlem az energia a mai nap miatt. Ez nagyon nem lesz jó nekem, ha a szüleim megtudják, hogy verekedésbe keveredtem: véletlenül megvertem egy végzős lányt... Igen, hallottad, te bundás rém,

VÉLETLENÜL! Hogy lehet valaki olyan szerencsétlen, mint én?! Na jó, nyugodj le, Emese, és írjunk nyugodtan, mint egy (viszonylag) normális emberi lény.

Az egész napom normálisan kezdődött azon kívül, hogy nem találtam a kesztyűm egyik felét.

Hogy mikor kezdődött? Ebédszünetben. Zsófival ültem a szokásos helyünkön, ami menekülés esetére az ajtó mellett helyezkedett el. Legjobb barátnőm éppen a legújabb pulcsijáról csevegett velem nagy böszön. Mikor észrevettem, hogy az egyik évfolyamtársamat (azt hiszem, valami Laurát) körbevették a végzős lányok. Esküszöm, pár asztallal arrébb is hallottam a hatalmas műkörmük csattogását és persze amit beszéltek. Hogy hányszor találkozom ilyen esettel... Azt mondják, hogy csak egy kicsit piszkálják, de nem erről, sokkal többről van szó. A lányt ütögették, gúnyosan beszéltek vele. Elegem, lett!

Zsófi valószínűleg azt hitte, hogy órára akarok menni, mikor nagy hirtelen felpattantam. De nem, Laura felé vettem az irányt és a szemem megállapodott az egyik lányon, akinek talán a legnagyobb műkörme volt. Elálltam, a gyomrom görcsbe rándult.

Öhm... Légy szíves, hagyjátok békén Laurát! – mondtam -nem olyan határozottan, mint ahogy terveztem-, a hangom megremegett, ahogy a lábam is. A szőke lány a szemembe nézett és közölte velem –nem túl illedelmesen-, hogy menjek el melegebb éghajlatra.

Nem!- mondtam. Ez határozottra sikeredett. Csak volt egy kis bökkenő: a lány felém igyekezett, gyilkos tekintettel nézett rám. Nem tudtam, mit csináljak, reflexből elugrottam, csak a lábam valahogy ott maradt... A lány megbotlott és hasra esett... Mindenki meredten nézett rám és egyszerre kezdtek el tapsolni.

Éreztem , ez nem lesz jó, nagyon nem... És ahogy hallom, a szüleim megjöttek... Ó ne!

Donkó Kata, 7.a

Édesanyám, olyan szépet álmodtam

Felébredtem. El sem akartam hinni, hogy csak álmodtam. Ziháltam és pár pillanatig azt sem tudtam, hol vagyok. Az órákra pillantottam és boldogan nyugtáztam, hogy már jócskán reggel van. Kipattantam az ágyból és szaladtam ki a konyhába. Képtelen voltam magamban tartani, valakinek el kellett mesélnem, mit álmodtam. Anya volt ez az áldozat.

Anya, jó reggelt!- kiáltottam kómásan, mikor megpillantottam édesanyámat. Éppen könyvet olvasott és a reggeli kávéját szűrte szűrőben. Meglepetten pillantott rám, látta rajtam, mennyire izgatott vagyok.

- Jó reggelt, Linda! Történt valami?- kérdezte, miközben mosolygós tekintete kissé elkomorodott.

- Álmodtam valamit. Elmesélhetem?- szólaltam meg egy kis idő elteltével. Csak így sikerült lenyugodnom.

- Nyugodtan, szívesen meghallgatlak.

- Hát jó-feleltem. –Úgy kezdődött, hogy zuhanok...

Zuhanás. Ez az első, amit érzékelek. Minden koromsötét. Nincs se hideg, se meleg. Szagok se terjengenek a levegőben. Majd hirtelen, mintha vízen vágnék keresztül, pár pillanatig nem kapok levegőt sem. Aztán újra oxigénhez jutok, de itt már nincs koromsötét. Sőt, színes fények örvényébe keveredtem. Még mindig zuhanok és a fénylő örvény kissé felkeveri a gyomrom. Lassan az örvénylő fénykavalkád aljára érek. Gyorsabban ver a szívem, hisz nem tudom, mi vár rám a mélyben.

Puff! Lendülés. Nem tudom, hogy éltem túl egy ekkora zuhanást, mintha valami lelassított volna, így egy karcolás nélkül megúsztam. De hol vagyok? Viszonylag sötét van. Megdörzsölöm a szemem, körülnézek.

Egy reformkori házban találtam magam. Amint megszokta a szemem a sötétet, kijáratot kezdtem keresni. Ott egy ajtó! Odaszaladtam és gondolkodás nélkül kitártam. Álmomban sem számítottam volna arra a látványra, ami ott fogadott. Nem csak ez az egy ház származott a reformkorból, az egész utca és az emberek is. Minden bizonyos visszarepültem az időben az 1800-as évek elejére. De hát mit kezdjek most itt? Mit tehettem, elindultam valamerre.

Út közben gondosan ügyeltem rá, hogy ne bámuljak meg senkit, és én se legyek túl feltűnő. Bár így is elég szokatlan látvány volt egy kislány egyedül az utcán Nike cipőben, farmerben és Adidas pulcsiban. Amint mentem, észrevettem egy sikátort, ahol ruhák voltak

kiterítve. Tudtam, hogy nem szép dolog a lopás, de nem maradhattam a ruháimban. Odaosontam és mivel nem volt a méretemben női ruha, felvettem egy fiú ruháit, a sajátjaimat pedig elrejtettem. De észrevett a ruhák tulajdonosa. Először csak nevetett, majd kezet nyújtott és bemutatkozott.

- Üdvözöllek, a nevem Kovács János! És te ki vagy?

Zavaromban csak annyit feleltem, a nevem Linda. Ő csak egy fiú volt, de udvarias volt és nem szégyenített meg.

Behívott az otthonába és adott egy méretben is megfelelő ruhát. Megkínált étellel és itallal. Én egyre inkább szégyelltem magam, amiért el akartam lopni a ruháit. Végül megszólaltam:

- Sajnálom, hogy ki akartalak rabolni. Nem érdemelném meg a kedvességedet.

- Semmi baj- felelte. –Te nem idevalósi vagy, igaz?

- Azt sem tudom, hol van az az „itt”- mondtam lemondóan.

- Hát honnan jöttél?

- Tulajdonképpen a jövőből. A XXI. századból.

- Időutazó vagy?- kérdezte.

- Nem. Csak véletlenül kerültem ide-sóhajtottam-, és minél előbb haza szeretnék jutni.

- No, és mondd, milyen a jövő? Ott is ilyen megbecsülésben és szeretetben élnek az emberek?

- Szeretet?! Megbecsülés?! Milyen nap van ma?

- 1840. április 12-e.

- Tévedtem. Nem egyszerűen a múltba kerültem, hanem egy jobb világba. Így hát sajnos nem tudok neked a jövőről beszélni. Viszont minél előbb haza kell jutnom, édesanyám már biztosan aggódik miattam.

- Hát, ha menned kell, menj. Nem tartalak vissza.

- Köszönöm, János! Ég veled!- búcsúztam el új barátomtól.

- Várj még egy percet! Csak a vezetéknévedet áruld el, és már indulhatsz is.

- Tihanyi Linda vagyok- mondtam mosolyogva.

- Sosem felejtelek el, Tihanyi Linda! Ég áldjon! Kiléptem a Kovács házból és azon gondolkodtam, hogy jutok most haza. Útközben észrevettem, itt valóban más, mint otthon. Szikrázóan süt a nap, az emberek mosolyognak, beszélgetnek és mindenkinek van otthona, egy hajléktalant sem találtam. Ahogy egyre több időt töltöttem ebben a világban, egyre stresszmentesebbé, nyugodtabbá és boldogabbá váltam. A legszebb az egészben az volt, hogy semmiféle varázslat nincs itt, anélkül is szívből boldogok az emberek.

Már egy jó ideje mentem, mikor úgy éreztem, valaki követ. Léptek dobogását hallottam és ott termett mellettem János.

- Hogy kerülsz te ide?- kérdeztem tőle kissé élesen.

- Gondolkoztam és ráeszméltem, hogy nem hagyhatok egyedül egy fiatal lányt Pest utcáin kódorogni.

- Én nem kódorgok, én hazamegyek.

- Persze, hisz hirtelen majd a saját világodban teremsz, ha kóvályogsz mindenfelé. Logikus.

- Jó, igazad van. Esetleg van jobb ötleted?

- Ismerek egy nénit, úgy tartják, boszorkány. Valójában nagyon kedves és segítőkész.

- Rendben, menjünk!

Tíz perc bolyongás után elérkeztünk a néni házához.

- Csókolom, Johanna néni!- köszönt János.

- Csókolom!- köszöntem én is.

- Üdvözlét, Jancsikám! Kit hoztál? –került elő a hölgy és kérdezett szívmengető hangján.

- Egy kedves barátomat, Johanna néni. Szüksége van a segítségedre. A helyzet az, hogy ő egy másik világból származik és szeretne hazatérni- ismertette a tényeket János.

- Mi a neved, gyermekem?- kérdezte tőlem a néni.

- Tihanyi Linda vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

- Á, Linda. Pontosan milyen a te világod?

- Elsőre azt gondoltam, a múltba tértem vissza. Ám később ráeszméltem, hogy ez a világ sokkal pozitívabb, mint az enyém volt a múltban –egy pillanatra megálltam-, vagy a jelenben.

- Azt hiszem, segíthetek neked. Gyere!- ezzel sarkon fordult és bement egy szobába. Nem sokkal haladtunk mögötte mi is.

- Most mi lesz?- kérdeztem Jánost, de ő sem tudott semmit. Egy tágas szobába érkeztünk, ahol minden falat könyvespolc takart, egyéb bútor nem is volt. A szoba közepén egy hatalmas kör volt, mindenféle mintákkal.

- Állj a kör közepére!- mondta Johanna néni. Engedelmeskedtem. Óvatos, könnyű léptekkel szökkentem a kijelölt helyre. A néni összetette kezeit és valamit mormolt az orra alatt. A szívem zakatolt, be kell valljam, félttem. Jánosra pillantottam, aki aggódó tekintettel figyelte az ajtóból a ceremóniát. Ebben a pillanatban az asszony felkiáltott. Összerezzenem, és mire észbe kaptam, hatalmas fényörvény volt a fejem fölött.

- Köszönök mindent, Johanna néni!- kiáltottam.

- Nagyon szívesen, gyermekem. Ne feledd, ebben a világban sincs varázslat. A szeretet és a boldogság az, ami varázserővel bír. Isten veled, Linda! –kiáltotta mosolyogva a néni.

- Ég veled, Linda!- kiáltott utánam János.

- Ég veled, János! Köszönök mindent!- ordítottam torkom szakadtából, miközben egyre inkább magába szívott az örvény.

Már teljesen eltűnt minden, csak az örvénylő fényesség maradt. Ekkor kifakult a kép, és lassan felébredtem.

- Hát, kislányom, azt kell mondjam, nagyon izgalmas és kalandos álmod volt –szólalt meg anyukám, mikor befejeztem.

- Igen, az volt. Még mindig nem tudom felfogni.

- Ahhoz idő kell. Most viszont öltözz fel és gyere reggelizni!

- Rendben- mondtam és visszamentem a szobámba.

Ha egy valamit örökre megjegyeztem ebből az álomból, az ez a mondat:

„A szeretet és a boldogság az, ami igazi varázserővel bír.”

Hirczi Kitti, 7.b

Egy tinédzser naplójából

Figyelem! A fogalmazás súlyos mennyiségű spoilert tartalmazhat Harry Potter rajongók számára! Én szóltam...

Egy tinédzser naplójából sok mindent megtudhatunk. Bár nem illik más naplóját olvasgatni, de, ha már elkezdtek, nincs visszaút.

Például betekintést nyerhetünk az adott személy szerelmi életébe: „Úristen, úristen, úristen!!! Rámnézett!!! Kajaszünetben találkozott a tekintetünk!!!!!!”

Persze, ez kevésbé pozitív hangvételű is lehet: „Ez nem lehet igaz! 2 napja együtt vagyunk, de már megint a Kingát bámulja. Folyton rajta lóg. Lehet, hogy szakítani fogok vele, ez így nem állapot!”

Vagy akár más problémáiról is értesülhetünk: „Nem hiszem el. A barátnőm már megint egész nap azzal nyaggatott, hogy a Gergő így, a Gergő úgy, de amúgy még vagy 2 srác van, akiket így megemlít időnként. Én meg csak mondogatom neki, hogy Viki, nyugi, 13 vagy, lesz még időd a fiúkra, most csak élvezd az életet. De nem nagyon hallgat rám.”

Nyilván nem csak a szerelmi ügyekről lehet írni egy naplóba, a hétköznapiak is beleférnek: „Ahh, már megint 3-as lett a franciadogám. Nem értem, hogy gondolják, hogy 8 óra után még tanulni tudunk 2 dogára meg egy TZ-re. Bár, szerintem a tanár se bír... Aztán itt van még ez a hülye pattanás is a homlokomon. Anya meg nem engedi, hogy korrektort használjak. Azt még megértem, ha nem szeretné, hogy úgy nézzek ki, mint egy próbababa, de ha egyszer olyan a fejem, mint Spongyabobnak, miért ne használhatnék csak egy kicsi?! Na jó, úgyis péntek van, holnapra nem kell készülni, inkább átadom magam a pihenésnek.”

De még akár teljesen más jellegű témákról is olvashatunk: „Íííííííííí!!!! Itt van! Megvan! Itt van a kezemben!!! A Harry Potter és az elátkozott gyermek!!!!! Istenem, rég voltam már ilyen boldog. Na, megyek is olvasni.”

3 nappal később: „Na. Elolvastam. Őszintén szólva, ennél azért jobbra számítottam. Nyilván, gondoltam, hogy nem lesz olyan jó, mint az eredeti hét kötet, de... de, na. Na, fejtsük ki bővebben. Eleinte elég... hmm... „nosztalgikus” volt. Jó érzés volt újra „találkozni” Harry-ékkal, jó volt „látni”, mit dolgoznak, hogy vannak a gyerekeik, kikkel barátkoznak stb. Az ilyen apróságok kifejezetten tetszettek, jó volt olvasni. A probléma az, hogy.. hogy is mondjam... túl sokat akartak vele. A fő szálát akarták bolygatni, holott az jól le lett zárva. Még ezt is el lehet nézni, ha nagyon akarjuk. Na, de az abszolút nagy baklövés, a csattanó. Mert hogy a legnagyobb csattanó az, hogy Voldemortnak, ismétlem, VOLDEMORTNAK van egy lánya. És ki az anyja? Bellatrix Lestrange (Bocsánat, szégyen, de nem tudom, hogy írják a nevét.) Na, ez az igazi probléma... Szóval, összességében az a véleményem, hogy aki szereti a Harry Pottert, annak egyszer érdemes elolvasni -vagy megnézni a színdarabot-, de abszolút csak egyszer olvasós.

Szóval, igen. Egy ilyen naplóból rengeteg kisebb-nagyobb titkot megtudhatunk. Épp ezért is szokták biztos helyen őrizni. Én például egy dobozban tartottam, aminek a kulcsát egy könyvben, amit senki nem használt. Lehet, hogy még mindig ott van... Nem tudom, elég rég nem írtam már bele.

Frics Kamilla, 7. a